

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobkyně: L. M.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost X, hlášena na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t.č. na adrese X, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č.j. OAM-1002/ZA-ZA15-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č.j. OAM-1002/ZA-ZA15-ZA15-2015 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M. se přiznává odměna za zastupování ve výši 10.467,-Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Polská republika.

Žalobkyně v žalobě namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen správní řád), článek 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení č. 604/2013, neboť nezvážil jejich aplikaci a článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spolu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobkyně uvedla, že krom výše uvedených ustanovení žalovaný v předchozím řízení porušil článek 4 Dublinského nařízení, jelikož žalobkyně nebyla poučena o uplatňování Dublinského nařízení, článek 5 Dublinského nařízení, neboť s ní nebyl proveden osobní pohovor a článek 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobkyně se tak o probíhajícím řízení podle Dublinského nařízení dozvěděla až po doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak v řízení porušil procesní práva žalobkyně, což mělo následně vliv na nedostatečně zjištěný skutkový stav a zohlednění humanitárních hledisek. Uvedla, že ve prospěch argumentace o zásadním porušení procesních práv žadatele během řízení rozhodl již v minulosti Krajský soud v Praze v rozsudku č.j. 49 Az 56/2015-42 ze dne 1. 6. 2015. Správní orgán v napadeném rozhodnutí nevzal v potaz dvě, dle žalobkyně zásadní skutečnosti, a sice její soukromé vazby na území ČR ve spojení s jejím zdravotním stavem, depresemi. Uvedla, že v ČR žije ve společné domácnosti s přítelem, občanem Ukrajiny, který má v ČR povolení k dlouhodobému pobytu (I. D., nar. X). Společně bydlí na adrese Primátorská 4/7, Praha 8, což doložila i jeho prohlášením. Žalobkyně tak má jediné v ČR soukromé vazby na přítele, v Polsku, kam má vycestovat, nemá nikoho. Tato skutečnost v souvislosti s jejím psychickým stavem pak mají za následek, že je pro ni odcestování do Polska nemožné. Žalobkyně má za to, že správní orgán tyto skutečnosti měl zhodnotit zejména ve vztahu k článku 17 Dublinského nařízení, který umožňuje v humanitárních případech žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit, i když dle běžných kritérií je odpovědný jiný členský stát. Její soukromé vazby na území a společná domácnost s přítelem, který má na území ČR povolení k pobytu měly být žalovaným zohledněny, stejně jako její zdravotní stav. Správní orgán však tyto skutečnosti v rozhodnutí vůbec nezdůvodnil, resp. ani řádně nezjistil, setrvala proto na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by správní orgán porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo mezinárodní závazky ČR a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně nesdělila takové skutečnosti, které by odporovaly použití ustanovení § 25 písm. i) ve spojitosti s ust. § 10a písm. b) zákona o azylu. Z obsahu spisu a z napadeného rozhodnutí dle žalovaného vyplývá, že Polská republika je jednoznačně zemí příslušnou projednat a rozhodnout žádost žalobkyně o udělení mezinárodní

ochranu, přičemž tato dne 4. 12. 2015 uznala svou příslušnost k jejímu posouzení. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Dublinského nařízení. Z obsahu napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný ve věci provedl dostačující dokazování a věc žalobkyně posuzoval ve vztahu k čl. 3 odst. 1, čl. 7 – čl. 11, čl. 12 odst. 1, čl. 18 Dublinského nařízení, přičemž rozhodnutí je podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. O zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně věděla, neb s ní byla sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Zopakoval stejně jako v rozhodnutí, že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází. Žalovaný uvedl, že není pravdou, že by s žalobkyní nebyl proveden osobní pohovor, neboť tento se uskutečnil dne 23. 11. 2015, kde rovněž výslovně prohlásila, že byla o svých právech a povinnostech poučena, veškeré právní a procesní úkony byly provedeny v souladu se zákonem. Žalobkyně měla možnost předložit žalovanému dokumenty a písemnosti a vyjádřit se ke všemu co považovala za vhodné a nutné ve vlastnoručně psaném prohlášení. Žádné takové skutečnosti však žalobkyně ve správním řízení neuvedla. Ve vztahu k žalobním námitkám poukázal na to, že žalobkyně v průběhu správního řízení prohlásila, že je rozvedená, na území ČR nepočítá s pomocí žádných příbuzných ani známých, o žádném příteli se vůbec nezmiňovala. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 18. 2. 2016 soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, **že žaloba je důvodná.**

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně opustila svou vlast dne 21. 12. 2014. Dne 23. 11. 2015 podala v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že důvodem vycestování z vlasti byla její osobní situace, neměla kde bydlet a neměla práci. Zhoršil se jí zdravotní stav kvůli manželovi, měla nervové potíže. Rozvedla se. K tomu se přidala všeobecná situace na Ukrajině, válka. Kvůli válce měla strach z rabování. Trpěla depresemi, které se zhoršovaly. Česká víza se na Ukrajině nevydávají, proto požádala o polské vízum. V případě návratu se obává o život, protože by se jí mohl zhoršit zdravotní stav. Ve správním spise je dále založena žádost ČR ze dne 26. 11. 2015 adresovaná Polské republice o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, odpověď Polské republiky, doručená správnímu orgánu dne 4. 12. 2015, o uznání příslušnosti Polské republiky k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně, kopie cestovního dokladu žalobkyně s vízem vydaným Polskou republikou dne 18. 9. 2015 v Charkově s platností od 25. 9. 2015 do 20. 9. 2016, počtem 180 dní pobytu.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články nařízení č. 604/2013, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

Příslušnost Polské republiky žalovaný stanovil na základě čl. 3 nařízení č. 604/2013. Podle článku 3 odst. 1 cit. nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člácích 8 až 11 nařízení č. 604/2013. Dospěl k závěru, že je třeba aplikovat kritérium uvedené v článku 12 citovaného nařízení (podle odst. 2 platí: *„pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát“*) neboť žalobkyně byla v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou, a tudíž je v souladu s uvedeným článkem Polská republika příslušná k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, která svou příslušnost znala.

Žalobkyně v žalobě namítala, že byla porušena její procesní práva v řízení, konkrétně čl. 4 a čl. 5 nařízení č. 604/2013, neboť nebyla poučena o uplatňování tohoto nařízení a nebyl s ní proveden osobní pohovor a že se o uplatňování Dublinského nařízení dozvěděla až z napadeného rozhodnutí. Na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 56/2015-42 ze dne 1. 6. 2015, který z uvedených důvodů typově obdobné rozhodnutí žalovaného zrušil.

Podle článku 4 odst. 1 nařízení č. 604/2013 *„Po podání žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o: a) cílech tohoto nařízení a důsledcích podání žádosti v jiném členském státě....b) kritériích pro určování příslušného členského státu a jejich pořadíc) osobním pohovoru podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členském státě...“*

Podle článku 5 cit. nařízení *„za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, skuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4.“* Od osobního pohovoru lze upustit jenom ve vymezených případech (čl. 5 odst. 2 Dublinského nařízení), a to pokud žadatel uprchl, nebo žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne

žadatelé možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.“

Soud k výše uvedené žalobní námitce zjišťoval, zda žalobkyně byla v předchozím správním řízení poučena o uplatňování Dublinského nařízení ve smyslu čl. 4 tohoto nařízení a zjistil, že nikoliv. V závěru žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně ze dne 23. 11. 2015 je v bodě 35. uvedeno a podpisem žalobkyně stvrzeno, že byla poučena o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území ČR, a to včetně práva kdykoliv se obrátit o pomoc na Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a kontaktovat další organizace zabývající se ochranou zájmů uprchlíků. Výše uvedené poučení však neobsahuje žádnou zmínku o uplatňování nařízení č. 604/2013, žalobní námitku, že se o tom žalobkyně dozvěděla až z napadeného rozhodnutí, lze proto považovat za důvodnou.

Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl i to, že se žalobkyní byl dne 23. 11. 2015 proveden pohovor, je soud nucen konstatovat, že tomu tak není, resp. soudu předložený správní spis neobsahuje listinu, která by byla osobním pohovorem ve smyslu čl. 5 nařízení. Dne 23. 11. 2015 byla se žalobkyní sepsána toliko žádost o udělení mezinárodní ochrany a dále na samostatném papíru nazvaném „Příloha k žádosti o udělení mezinárodní ochrany – Otázka č. 35: Důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR“ žalobkyně vlastnoručně sepsala své důvody podané žádosti.

Krajský soud konstatuje, že neprovedení osobního pohovoru samo o sobě neznamená pochybení správního orgánu, které by mělo za následek takovou vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí, neboť ustanovení článku 5 Dublinského nařízení v odst. 2 uvádí i situace, kdy lze od osobního pohovoru upustit. V daném případě však v kontextu s nepravdivým tvrzením žalovaného, že se žalobkyní byl proveden osobní pohovor, ač nebyl a že byla poučena o svých procesních právech, ač o uplatňování Dublinského nařízení evidentně poučena nebyla, lze uzavřít, že žalovaný porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces, protože nebyla poučena o uplatňování Dublinského nařízení, tedy ani o možnosti osobního pohovoru podle čl. 5 cit. nařízení, a tím ji nebyla dána možnost předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků (zde partnera) významných pro posouzení její žádosti. Na okraj soud poznamenává, že v průběhu řízení před soudem žalobkyně uvedla jako svoji aktuální adresu Primátorská 4/7, 180 00 Praha 8, na níž žije ve společné domácnosti se svým druhem, což doložila i jeho čestným prohlášením. V neposlední řadě žalobkyně v žalobě poukazuje na svůj zhoršený zdravotní stav (deprese), když o svých zdravotních potížích se zmiňovala, a to opakovaně, již ve své žádosti. Pokud žalobkyně trpí duševní nemocí, a žalovaný touto informací disponoval, pak nepochybně patří mezi zranitelné osoby a žalovaný se měl touto skutečností zabývat. Takové individuální posouzení však v napadeném rozhodnutí zcela absentuje.

Z důvodů výše uvedených krajskému soudu nezbylo, než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro podstatné vady řízení a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že tímto rozhodnutím soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o dalším návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, by měla právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně náklady řízení nežádala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalobkyni byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši za 2 úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku), 1 úkon po 1.550,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 11 odst. 2 písm. a), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 3 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 8.650,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.817,- Kč. Celkem se ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 10.467,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně